

Rodica Bretin
Fortăreața

Copyright © Rodica Bretin
Copyright © TRITONIC 2016 pentru ediția prezentă.

Toate drepturile rezervate, inclusiv dreptul de a reproduce fragmente din carte.

TRITONIC
Str. Coacăzelor nr. 5, București
e-mail: editura@tritonicon.ro
www.tritonicon.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
BRETIN, RODICA

Fortăreața / Rodica Bretin
Tritonic, 2016
ISBN: 978-606-749-184-5

Coperta: ALEXANDRA BARDAN
Editor: BOGDAN HRIB
Redactor: MICHAEL HAULICĂ
Comanda nr. 230 / octombrie 2016
Bun de tipar: octombrie 2016
Tipărit în România

Orice reproducere, totală sau parțială, a acestei lucrări, fără acordul scris al editorului, este strict interzisă și se pedepsește conform Legii dreptului de autor.

Rodica Bretin

FORTĂREAȚA

Colecție coordonată de Michael Haulică

Rodica Bretin (n. 1958) a absolvit o facultate tehnică la Universitatea Transilvania din Brașov.

A debutat cu o povestire în 1982, iar în 1985 i-a apărut volumul *Efect holografic*.

A publicat proză, eseuri, articole, traduceri în reviste literare din România, Franța și Marea Britanie.

A înființat împreună cu soțul ei, scriitorul Dan Apostol, Editura Baricada și a coeditat seria de antologii *Antares* (patru apariții).

Este membră a Uniunii Scriitorilor din România și a Fantasia Art Association din Cornwall (Marea Britanie).

Volume publicate (beletristică): *Efect holografic* (1985), *Șoimul alb* (1987), *Uriașul cel bun* (1989), *Drumul fără sfârșit* (1991), *Cel care vine din urmă* (1993), *Lumea lui Hind* (1998), *Omul de nisip* (2000), *Fecioara de fier* (2002; 2006; 2014), *Cetatea fără trecut* (2015).

A mai publicat volume non-fiction, antologii, traduceri.

A primit numeroase premii, printre care:

– Premiul pentru Cea mai bună proză străină la Festivalul Internațional al Artei Fantastice de la Annecy, Franța, (1996), pentru nuvela „Negura”

– Premiul Volaverunt la Festivalul de la Valencia Spania, (2001), pentru nuvela „Conquistadorul”

– Premiul pentru Cel mai bun roman străin acordat de Fantasia Art Association (2005), pentru romanul *Fecioara de Fier*, publicat în serial de revista *The Historian* din Truro, Cornwall, Marea Britanie

Cuprins

Conquistadorul	7
Negura	33
Omul de nisip	73
Bătrâna doamnă	131
Revolta îngerilor	157
Mireasa din grădină	163
Pasărea albă	183
Fortăreața	203

„The old king of dreams
Has a house made of stone
He's never asleep
He's never alone.”

Robert Silverberg, *Lord Valentine's Castle*

Conquistadorul

Am deschis ochii: o bandă cenușie, înaltă, și-n mijlocul ei o pată stropită cu stele. Un zid, o fereastră. Până acum fusese doar beznă...

Și, brusc, copleșitor, mirosul portocalilor.

Țărâit de greieri, liniște, un țipăt de buhă, coioții în depărtare. Pe toate le mai auzisem – când? unde? – dar nu trezeau în mine nici o amintire. Un înveliș gol, asta eram. Apoi, din neant, un nume: Ordóñez Diaz de Herrera. Și am știut cine sunt.

*

O orhidee imensă s-a aprins pe cer, după care s-a topit, curgând peste portocali, peste sombrerourile muzicanților și umerii rotunzi ai femeilor. Sub lampioane, perechile dansau. Mătase, catifea, țigări de foi. Fracuri de comandă, glasuri amestecându-se cu clinchetul paharelor. Papioane, favoriți, mustăți date cu briantină. Lucirea mată a perlelor, cea verde

a smaraldelor. Degete groase, pline de inele, încleștând brațe arămii. Foșnetul rochiilor, scârțâitul pantoflor de lac, sticle detunând. Chitare.

Mi-am golit paharul, l-am întors cu gura în jos: nimic, nici măcar o picătură. Un râu, asta ar fi trebuit. Un fluviu care să se reverse peste porți, peste ziduri, să înece izul de țifei și bălegar, mirosul banilor... M-am ridicat și am pornit prin mulțime – mergeam cât mai țeapăn, căci peluza se clătina ca o punte de liane în furtună. Cei pe lângă care treceam se răsuceau, arătându-și albul dinților, însă vorbele li se pierdeau în vuietul fiestei. O femeie îmi privea fascinată decolteul – colierul de diamante... dar nu era al meu, nici rochia, toate, chiar și eu, eram ale lui Esteban – un bărbat s-a înclinat adânc, altul mi-a sărutat mâna, al treilea a dat să mă sprijine când m-am poticnit de marginea piscinei. L-am îmbrâncit, furioasă. Nu eram chiar așa de beată. Nu încă.

Un chelner își făcea loc ducând tava plină. Am luat două pahare și omul a trecut mai departe, imperturbabil. Orchestra a schimbat ritmul, perechile s-au desfăcut, regăsindu-se iar. Am sorbit din șampania ce clipocea complice.

– Dansați, señoara?

O nouă înghițitură, unduirea șoldurilor, o rotire, vântul răcorindu-mi obrazii înfierbântați. Așa, tot mai repede, ai-doma lampioanelor ce pluteau într-un nor argintiu. Le-aș fi putut atinge dacă...

M-am oprit: Esteban se ivise pe terasă. Ca-ntotdeauna în costum alb, cu Stetsonul pe cap. Și, ca de obicei, se uita la fiecare și la nimeni. Ba nu, pe mine mă vedea. Dansând singură, bând dintr-un pahar, din celălalt... Și nu văzuse totul. Când ochii ni s-au întâlnit, m-am silit să zâmbesc; apoi, am pășit în gol.

Undele închizându-se deasupra-mi, picioarele atingând dalele de marmură, împingând. Am spintecat pojghița translucidă, am tras aerul în piept. Muzica încetase, mulțimea șovăia – pe neașteptate am auzit un plescăit: o femeie se aruncase în apă. I-au urmat altele, în râsete și chemări. Abia atunci m-am trezit de-a binelea. Din câteva mișcări am ajuns la mal, m-am săltat afară. Pierdusem pantofii, colierul, dar am urcat scările terasei dreaptă, cu pletele șiroind, cu rochia lipită de piele. M-am așezat în fața bărbatului în alb, am luat o țigară din pachetul de pe masă și am dus-o la buze. Când Esteban a aprins bricheta, i-am zâmbit din nou.

*

A trecut pe dinaintea mea, în veșmântul străveziu ca o aripă de fluture. O femeie. O nălucire.

Bătăi rare, înăbușite. Bubuitul venea dinăuntru, de sub pieptar, dintr-un lac în adâncul căruia apele prindeau să fiarbă. Lacul... Copitele afundându-se în pământul moale, oțelul încins al armurii, sudoarea ce îmi picura pe ceafă, zăbrelele verzi, decupate în vizieră. Curând, copacii s-au rărit, am văzut câmpia dintre colinele gemene, ochiul albastru, limpede, și am ridicat mâna, iar coloana din spatele meu s-a oprit...

Țineam brațul în sus, îndoit din cot. Mi-am mișcat degetele înțepenite. Dormisem – o noapte? o viață? –, dar ceva sau cineva mă trezise, îmi dădea înapoi amintirile. De ce?

*

Am sorbit prea mult și valul de foc mi-a umplut ochii de lacrimi, mi-a tăiat răsuflarea. Tușeam, apăsându-mi gâtul ars, când verigheta a lucit în lumină. Mi-a fost, dintr-odată, sete;

tineam paharul cu amândouă mâinile, însă îmi tremurau, și cristalul s-a ciocnit zadarnic de dinții încheștați.

În acvarii cu pereți transparenți, incasabili se înșiruiau bijuterii, statuete, cupe, arme. Aur, aramă, jad. Tot ce smulsesem pământului, la Cuicuilco, mucegaiului și coclelii mai apoi, în lunile când mă istoveam în laborator până noaptea târziu. Iar astăzi, în sfârșit, Istoria întâlnea Clipa. Veniseră cu sutele la muzeu: ziariști, diplomați, colecționari, politicieni. Și toți mă căutau, voiau să mă vadă – „Cum, fata de acolo?!”, „N-aș fi crezut niciodată...”, „Lovitura secolului...” – blitzurile mă amețeau, întrebările mă înnebuniseră.

Am fugit în ultima sală, numai ca să mă pomenesc într-o lume desprinsă din filmele lui Bunuel; și, printre umbrele acelea groțești, bărbatul în costum imaculat, ridicând capac după capac, cântărind un obiect după altul, lepădându-le neglijent, fără ca nimeni să se sinchisească, nici măcar polițiștii. Mâinile, tâmplele mi se răciseră brusc, vedeam ca prin ceață: din câțiva pași am fost lângă el, i-am smuls diadema de jad – șase zile săpasem după ea, șase zile în ploaia-cascadă a junglei – și i-am scuipat tot ce-mi stătea pe suflet, ce gândeam despre fabricanții de conserve care-și umpleau seifurile cu statui și tablouri, îngropându-le pentru vecie... Abia după un timp mi-am dat seama că nu-i vorbisem în spaniolă. Am tăcut, încurcată, pe când el mă ațintea cu ochi atât de negri, că păreau numai pupile. Avea chipul palid, mâini îngrijite și – nefiresc aici, în Mexic – nu purta inele. Înapoia lui, trei matahale se holbau neîncrezătoare însă bărbatul mi-a zâmbit:

– Bine, bine, micuță franțuzoaică.

Un potop de scuze i-a înecat vorbele, directorul muzeului – cine, când îl chemase?! – gesticula disperat, roșu la față, și

m-a palmuit cu o altă revărsare, era *chiar* Don Esteban De Herrera, cum am putut să... Da, auzisem de el – televiziunea, ziarele îl curtau ca pe un Dumnezeu patriot – însă veneam dintr-o țară ce nu ducea lipsă de titluri de peste un mileniu.

– Nicole Dupont, am rostit solemn, apoi le-am întors spatele.

Un ciocănit, tresărirea – Esteban nu intrase vreodată în dormitorul meu și totuși...

– Intră, am spus tăbliei mute, iar clanța s-a lăsat în jos, încet, de parcă cel de dincolo șovăia încă. Un băiat de peon purtând coșul cu crizanteme albe. L-a pus lângă oglindă și s-a furișat în vârful picioarelor, ca dintr-o cameră de bolnav.

Flori. Un buchet enorm și o carte de vizită. Camerista mi le aducea zilnic și zilnic le lua cu ea la plecare. De câte ori ieșeam din hotel, Cadillacul era acolo. Alb, la fel ca uniforma șoferului. Omul se dădea jos, își scotea chipiul și deschidea o portieră, în spate. Ca într-un ritual, de fiecare dată treceam grăbită, privind reclama de la capătul străzii. Câțiva plozi zdrențăroși mă pândeau în hol și strigătele începeau cum pășeam pe trotuar: „vine Doamna-ce-nu-vrea-să-urce”. Să mă mut la alt hotel? M-ar fi găsit oriunde. Ce naiba, mai aveam două luni de stat și pe urmă oceanul dintre noi o să-i potolească ardoarea!

În ziua aceea, mă întorsesem de la muzeu mai devreme ca de obicei. Mi s-a părut că lipsea ceva. Mașina! Să fi renunțat, oare?... Cheia nu era la recepție. Am urcat, plictisită – iarăși îmi răscolea prin lucruri grăsansa șleampătă ce spăla baia, geamurile. Liftierul mă privea ciudat. Transpirase, se foia nerăbdător. Sus, ușa rămăsese deschisă și femeia era înăuntru; însă nu singură... Încremenisem în prag când unul dintre

bărbații în uniformă, ce răsuca gânditor o cămașă de noapte, m-a zărit. N-am apucat să intru. Trasă, târâtă, m-am pomenit pe canapea, primind în față fumul unei țigări puturoase. Mă uitam de la unul la altul, la femeia care avea ochii umezi. Ce-i apucase? Atunci mi l-au arătat: un idol aztec, cât palma, cel mai vechi din țară. Îl găsiseră în valiză, m-a lămurit rânjind polițistul. Valiza mea cu fund dublu. Tăcere, răsuflările bărbaților, gâfâitul astmatic al grăsaniei. Și, deodată, hohotul, sufocându-mă, țâșnindu-mi din gâtlej, strident, isteric. Când m-au urcat în dubă încă mai râdeam...

Roteam paharul-bol, în care pluteau ghețari cu colțuri rotunjite. Într-un târziu l-am aruncat spre ușă; dar era prea departe. O pată se lățea pe covor, însă cristalul nu s-a spart, nu s-a ciobit măcar. Lui Esteban îi plăcea ca toate să dureze.

*

Miezul nopții. Toți erau cufundați în somn, până și străjile... Pașii mei, măsurând tăcerea încăperilor, o scară de marmură, un coridor cu nenumărate ferestre; în sfârșit, mozaicul. Luna îl făcea să strălucească și m-am înfiorat, ca atunci când fusese gata: cu zidurile-i imense, cu piramidele și terasele de granit scaldate în sânge și flăcări, orașul celor o sută de minuni, Tenochtitlanul, murea.

Lucirea unei armuri, fluturarea panașului: călărețul de dinaintea mea sărise peste baricadă. Mi-am înfipt pintenii în coastele armăsarului, l-am simțit încordându-se, dar nechezatul i s-a pierdut între chemări, zăngănit de fiare. Dincolo de îngrămădirea de pietre și trunchiuri nu erau decât norii de praf, amestecându-se cu aburul zorilor. Căzusem asupra cetății odată cu prima rază și, de când topoarele tlascalanilor fărâmaseră porțile, loveam, zdrobeam, spintecam... Un

strigăt și încă unul: frântă de mijloc, o femeie atârna peste cornișa în flăcări. Un soldat îi țintuise picioarele sub el și restul trupului i se zbuciuma zadarnic în văzduh. Au răsunat tropote, un călăreț s-a ivit pe creasta de piatră, iar soldatul s-a ridicat, lăsând femeia să se prăvale cu un urlet de moarte; însă n-am luat în seamă bufnitura, nici ultimele tresăriri ale mormanului de carne terciuită dinaintea mea. Nu vedeam decât șirul sulitelor ce se plecau, veneau și calul a țâșnit ca turbat, am început să izbesc, o mână a rămas agățată de frâu, a căzut, țândări de lemn și os săreau la fiecăre fulgerare a lamei, brațul îmi amortise, dar coseam mai departe, lovitură după lovitură, cu văzduhul șuierându-mi prin vizieră. Vântul nu reușea să risipească pâcla grea, dogoarea, huruitul caselor năruite și tumultul măcelului izbucneau la fiecare colț de stradă, în valuri năucitoare. Am zărit o ceată de călăreți ducându-l între ei pe Guatimozin – încărunțit într-o zi –, o femeie plângându-și morții, un tascalan aruncând toporul spre ea, apoi pârâitul văpăilor a acoperit totul, trosnetul de oase rupte, răcnetele celor zdrobiți sub copite... Am rămas pe terasa Palatului – cum ajunsesem acolo? – privind în jos, la mlaștina de colb, cenușă și sânge, la movilele trupurilor răsucindu-se în încheștarea morții, la orașul care pierdea. Ne bătuserăm bine, mulți pentru cea din urmă oară; dar ce aveam noi de pus în locul lumii vechi?

Primul tablou din lungul șir: un bărbat în veșmânt de catifea neagră, cu guler țeapăn și lanț de aur cu smaralde. Poate prea încruntat, prea sigur în cutezanța-i oarbă... Unde erau oboseala, spaima, îndoielile, frigurile ce mă scuturaseră sub ploaia mărunță a junglei? Mai încolo, alte haine, alte chipuri – cine erau acești Herrera? Am trecut pe lângă ultima ramă, goală, am coborât câteva trepte. Coridorul se îngusta și în

capătul lui l-am zărit pe omul de fier. Când mi-am încetinit fără voie pașii, a făcut la fel; ne-am oprit, față în față, de o parte și de alta a oglinzii cât peretele.

M-a privit, nemișcat. Știam ce vedea: ca și mine, o carapace din plăci și zale. Dar dedesubt? Am dus mâna la vizieră, eu și el, de parcă ne-am fi înțeles. Și tot în aceeași clipă am șovăit. I-am văzut degetele înmănușate tresărind înaintea de a atinge grilajul, apoi coborând neputincioase și am înțeles că ne era teamă.

*

Coridorul alb, cimentul proaspăt spălat al podelei – Esteban obținuse o nouă specie, servitorul fără cusur. Chiar și aici, lângă bucătărie, mirosul, murdăria ce sufocau Mexicul de la cocioaba peonului la marile hoteluri, lipseau. Înăuntru însă, zăngănitul cratițelor se învălmășea cu vorbe și râsete asurzitoare. Am trecut pe lângă ficușii care vegheau ușa nichelată și pocnetul canaturilor a curmat vacarmul. Un băiat rămăsese cu polonicul în aer, femeile au sărit în picioare, netezindu-și șorțurile, făcând reverențe stângace. În spatele lor chipuri mirate, înșiruite într-o galerie a statuilor de ceară.

– Iepurele, am rostit, destul de tare ca să m-audă toți.

Intrase acolo, îl văzusem. Împrejur, ochi căscați, frunți încrețindu-se într-o efortare dureroasă. Și, deodată, zâmbind cu gura până la urechi, bucătarul metis a ridicat capacul unui platou de argint:

– Nada, señora. Que...

Am scuturat din cap, furioasă. Mințeau și privirile prefăcut tîmpe aveau o lucire care mă înfiora. Le eram stăpână, eu, străina – dar n-o dorisem! Voiam iepurele; atât. Un iepure cu blănița ca fumul și cu o ureche albă. Începusem să strig,

amestecând spaniola cu franceza, însă cuvintele se loveau de falsa uimire, de tăcerea ostilă, batjocoritoare... *Într-o zi, spuneau buzele lor strânse, Don Esteban se va plictisi de tine și vom avea o doamnă adevărată, de-a noastră.*

Brusc, de sub o bancă a sărit ghemul cenușiu și încremenirea s-a spart în țipete, îndemnuri. Un băiat s-a aruncat să-l prindă, însă degetele i s-au închis doar peste fluturarea cozii. Femeile se târau pe sub mese, tingirile răsunau obsedant, bucătarul alerga blestemând în ceea ce părea, tot mai mult, o vânătoare. Iepurele se ghemuise sub un cazan – chiote au izbucnit iar, ațâțate – îl încolțiseră, ba nu, l-au scăpat din nou. Începeam să cred că prelungeau înadins hăituiala.

Blitzurile fulgerau, microfoanele se ațintiseră asupra-mi ca niște țevi de armă. Tremuram sub grindina întrebărilor, printre chipurile strâmbate de furie, îmbrâncită, purtată de valurile mulțimii întăritate, ce umplea holul tribunalului.

– Dar n-am făcut nimic, băguiam.

Ceasuri întregi o strigasem sub soarele alb al reflectorului. În spatele lui polițiștii înălțau din umeri, țăcănitul mașinii de scris se oprea o clipă, apoi... Insigna de pe mâneca gardianului lucea stins, de undeva se auzeau clopote, eram dusă spre o ușă imensă, ale cărei canaturi s-au deschis încet, aidoma porților unei ecluze. Dincolo era liniște și, în fața șirurilor de scaune goale, i-am văzut pe judecători...

Un chiot. Bucătarul îmi aducea iepurele, ținându-l de urechi. Am luat în brațe trupușorul cu blană pufoasă, sub care ticăia un ceasornic nebun, și am ieșit, urmărită de priviri și rânjete: *într-o zi, señora...* Peștii coridorului fugeau pe lângă mine și strângeam la piept mica făptură de parcă cineva voia să mi-o smulgă. Abia jos, lângă mozaicul Conquistei, m-am

oprit lipindu-mi buzele de creștetul fumuriu. Un bot rece, umed, mi-a atins obrazul. Am tresărit, iar de partea cealaltă a geamului Esteban și-a înălțat sprâncenele – fără o vorbă, la fel ca atunci.

Ochii ca două găuri de beznă, neclintirea chipului, a gurii, prin fumul albăstrui. Se uita de zece minute la mine și sticla groasă dintre noi îmi întorcea imaginea femeii desculțe, cu bluza murdară, sfâșiată. Aseară era încă albă, aveam încă cerceii, pantofii, ciorapii de mătase... Mai eram un om când polițistul mă azvârlise în celulă, când celelalte – metise, creole, mulatre, hoațe sau târfe – se apropiaseră alene, când m-au răstignit pe podeaua presărată cu mucuri și mi-au vârât în gură cărpa jėjoasă. Apoi... Mi-am tras zdrențele peste sâni și am dat să ies, dar glasul bărbatului m-a prins pe jumătate întoarsă, ca o marionetă stricată. Esteban nu-și schimbase gândul. Le pregătise bine, pe toate: dovezile, mărturiile false, judecătorii surzi și orbi. Iar acum, după noaptea ce nu fusese decât prima din miile ce-aveau să vină, nu mai puteam, nu mai știam să spun „nu”. Cincisprezece ani în iad? Soția lui o viață? Îmi încleștasem pumnii și el mă privea zâmbind cu îngăduință, ca în seara aceea, la muzeu.

Un fâlfâit, o pasăre izbindu-se de geam, zburând năucită. Esteban nu mai era nicăieri.

*

Răsfoisem cartea, filă cu filă. Pe ultima își alungea cifrele roșii un Anno Domini ce nu izbutea să-mi trezească nici spaimă, nici mirare. Secole, milenii – tot una: cenușa nu se putea fărâmița mai mult și era de ajuns o adiere ca s-o împrăștie. Am pus volumul lângă celelalte, am luat altul.

Am găsit și sulurile, acolo unde le lăsasem, în nișa mascată: numai șase, unul lipsea. Le-am desfăcut, întinzându-le pe rând. Marginile erau roase, rupte, culorile păliseră. Însă eu le vedeam așa cum fuseseră *atunci*, cu cerneala abia uscată, prinzând viață în lumina mișcătoare a torțelor. Terasă, coloane, porți, întărituri... Stăteam aplecat peste pergamente, noapte de noapte, scriind, desenând, iar când răsunau cele dintâi ciocănituri și scrâșnete de ferăstraie, ieșeam din cort, suind pe schele odată cu soarele. Toate mi se ridicau împotriva: oamenii, stâncile, apele. De câte ori n-o strigasem în pustietatea câmpiei, unde nu era nimeni să m-audă! Când îmi piereau puterile, curajul, când crucea pe care o purtam singur îmi părea prea grea, mă duceam la Cuicuilco. Din depărtare, ruinele Templului arătau aidoma zidurilor neisprăvite ale haciendei. Îmi aminteam de morții noștri, de-ai lor, de mânie și de iertare. Și, plecând, luam cu mine gândul pietrelor negre: *nu poți să năruiești fără să pui nimic în loc, să arzi fără să clădești*. Am strâns sulurile, le-am legat. Nu mai era nevoie de ele: hacienda dăinuia, așa cum o dorisem – o simțeam împrejur, cochilie de granit crescută din trupul meu –, pentru vecie.

Am pornit prin labirintul de scări și coridoare. Un perete fusese dărâmat, o fereastră astupată, zidiseră intrarea capelei... Cei care stăpâniseră aici vremelnice schimbaseră câte ceva, dar casa le înghițise pe toate, prefăcându-le pe potri-va întregului. Până și lespezile curții răsunau la fel sub pașii mei... Vechile grajduri păreau părăsite. O fulgerare a sabiei și lanțul a căzut zornăind într-o ploaie de scânteii. Înăuntru, trei născociri de sticlă și metal, trei carapace lucitoare. Nu mișcau, însă le știam iuțeala, huruitul de tunet. Văzusem mașinăriile genovezilor, ale arabilor. Dar astea... Uneori, lumea cea

nouă mă înspăimânta. Oamenii vorbeau ciudat, veșmintele, obiceiurile erau altele.

Mirosul: de fân și paie umede, întâi slab, apoi crescând cu fiecă clipă, pereții de lemn și, brusc, copitele izbînd podeaua. Când l-am bătut pe grumaz, calul a nechezat încet, potolit: și el era singur. La capătul ieslei și deasupra porții, niște litere săpate în zid. Numele meu și-al urmașului pe care nu-l avusesem. Și iarăși gândul, sfredelindu-mă zadarnic – cine fusese al doilea Herrera?

*

L-am văzut lângă pat, statuie neagră oprind lumina lunii. Groaza și țipătul suiau în mine, când o mână rece mi-a strivit buzele; am închis ochii și sunetul a rămas înăuntru, inundându-mă cu valuri înghețate. Cine era? Un coșmar ce n-apucase să se destrame? Și, deodată, mi-au venit în minte coridorul, nișa din perete, armura. Apăsarea slăbise, apoi a încetat, dar tot nu cutezam să... O privire strecurată printre pleoape: omul de fier plecase.

Trebuia să văd, să știu... Am sărit din așternut, am smuls halatul și am ieșit, îmbrăcându-l din fugă. Coridorul, scara de marmură. Coboram, când un zgomot m-a încremenit cu mâna pe balustradă. Pași, clincănit de gheare: Esteban și dogul. Câinele mă zărise; și-a înălțat capul, iar ochii galbeni, fluorescenți, m-au făcut să-mi rup unghiile în piatra lustruită. „El Diablo” îi spuneau, în șoaptă, servitorii. Nu lătra, nu mârâia măcar. Îmi ieșea pe neașteptate în cale din vreun ungher întunecat – întâi cei doi bulgări de jar, plutind ca desprinși de trup – și pricepeam de ce, înaintea lui, peonii își făceau, grăbiți, cruce.

Trecând, Esteban s-a înclinat, absent. Uneori mă privea cu mirare, de parcă încerca să-și amintească cine sunt – și de

doi ani eram a lui, în ochii oamenilor, ai legii. Nu-mi ceruse niciodată mai mult, însă ceva dospea sub tăcerile lui și începusem să mă tem de clipa când o să răbufnească.

M-am scuturat din amorțeală. Esteban, câinele dispăruseră. Armura era la locul ei, ca-ntotdeauna. M-am uitat la mănua sprijinită de sabie, la platoșa bombată, la viziera dincolo de care... – îmi pierdeam mințile, fusese doar un vis!

De afară se auzeau pocnete de portiere, glasuri. Mașini lungi, albe, un șir până la poartă. Bărbați – pe mulți îi cunoșteam, nu erau decât aceiași rechini mari și mărunți –, femei în rochii de seară, unele neputându-se ține pe picioare, cântând, răsând. Și fiesta abia începuse. Ca în fiecare noapte, undeva, în subteranele haciendei, Esteban îi aștepta.

*

Coloane de cifre, schimbându-se, dispărând, ivindu-se din nou. Esteban nu mă vedea. Eram în spatele lui, uitându-mă la peretele de sticlă, la cutiile pline de clape și lumini. Între ele, harta Noii Spanii și pata aceea albastră, da, chiar... „Pământul de dincolo de Cerro Xitle va fi al căpitanului Ordóñez Diaz de Herrera, cu tot ce este deasupra și dedesubt” – cuvintele lui Cortez, ștergând amintirea anilor când, flămând și istovit, băteam drumurile colbuite. Fusesem săbier pentru cine plătea mai bine, jucasem zaruri, băusem cu tâlharii. Aveam punga mereu goală, veșmintele zdrențuite, dar spada și calul mi-eram demne de un hidalgo. Cu atâta plecasem de-acasă, în miez de noapte. Castelul, titlul îi rămăseseră lui Juan, primul născut; mie, libertatea de a alege: Iglesia, El Mar sau Casa Real. Războaiele regilor nu-mi plăceau; nici rasa de călugăr. Ani la rând, am rătăcit prin Castilia, alungat, temut, urât. Până într-o zi, când, la cheiurile Sevillei, am văzut corăbiile.

Se legănau pe Guadalquivir și fluviul, vântul erau gata să le poarte spre ocean – știam că asta le era menirea, să-l brăzdeze până dincolo de zare –, iar eu nu-mi puteam lua ochii de la pânzele ca niște aripi de albatros, care-mi hotărâseră în clipa și locul acela soarta.

Esteban s-a răsucit deodată, de parcă mi-ar fi simțit privirea. M-am tras în umbra draperiei și ochii lui au răscolit zadarnic întunericul. Ochi de gheață, bărbie împinsă în afară... Cum de nu pricepusem? Lui Juan nu-i plăcea marea. Dar ce erau castelul, pământul stâncos al Andaluziei pe lângă ce agonisiseam cu sângele meu și-al altora? Eu cucerisem o lume după ce pierdusem alta – fratele meu n-a avut decât să aștepte și toate fuseseră ale lui.

*

De câteva minute auzeam doar clinchetul bilei ce se rostogolea, se ciocnea necontentit. M-am târât pe sub țeava de bronz, apoi pe lângă afet și am ieșit pe terasă, printre piramide de ghiulele. Erau zece terasele-acelea; fiecare dădea în ambrazura-tunel, fiecare fusese săpată în granit, ca și scările, ca și uriașa cazemată de sub temeliiile haciendei. Din ambrazuri, tunurile aținteau tăcute câmpia; înăuntru, sub ploaia de lumină a candelabrelor, masa rotundă, verde și ruleta din mijloc păreau un vârtej gata să-i înghită pe oaspeții lui Esteban.

Două duzini de bărbați și femei, două duzini de neliniști. Măinile femeilor se frângeau în neștire, bărbații uitaseră de havanele prefăcute-n coloane de scrum; toți pândeau ochiul rotitor ce-i scruta pe rând, sclipindu-și smalțul. Femeile – nu le mai văzusem până atunci: o metisă platinată, negrese cu buzele albastrii, americance blonde, câteva creole. Rochii de

piele, cizme și pantofi brodați, măști de fard – la fel ca-n orice bar din Mexico. Aceleași păsări de noapte, eterne, ieftine.

Discul, curcubeu din care se alegeau culorile, încetinea. Un grăsan cu ochelari s-a aplecat asupra mesei, metisa i-a încleștat brațul; dar nu mai rămăsese nimic din siguranța celei ce se știa dorită. Aici, nici soarta, nici bărbații n-o ascultau; iar carnea, sângele și sufletul ei erau ale lui Esteban. Degeaba își furișa privirea, căutând scăpare – Stăpânul Jocului zâmbea, îi sorbea spaima ca pe un balsam. Sub chipul lui împietrit creștea, își făcea loc altul, pielea i se acoperise de fisuri, părea gata să plesnească, ochii îi ardeau. Esteban căpăta viață.

Apoi, ultimul salt al bilei, literele deslușindu-se nefiresc de limpede, vergeaua cu țepi, apărută de nicăieri. Și țipătul femeii căreia îi dezgoleau spinarea... Văzusem destul. M-am strecurat în ambrazură, bolnavă de greață. Afară – vântul, stânca zgrunțuroasă, umbre și schelălăit în vechiul șanț. Am început să urc, silindu-mă să nu privesc în jos. O dală după alta, o muchie după alta, lătratul coyoșilor, degetele pipăind fiecă spărtură și, deodată, mâna care m-a înșfăcat de păr, m-a tras printre creneluri, cealaltă mână abătându-se asupra-mi ca un bolovan.

Nu m-a lovit a doua oară: mexicanul mă recunoscuse și uimirea făcea loc lăcomiei, rânjetului. O duhoare de tutun prost și tequilla m-a învăluit, buze unsuroase îmi căutau buzele. M-a sărutat pe gură, pe gât, pete de ceară fierbinte de care mă scuturam cu o silă mai mult a trupului decât a minții. Gândurile îmi rămăseseră în subterană și abia târziu furia, neputința au răbufnit, îngemănate: cu coatele proptite în pieptul păros, izbeam din răspuțeri un chip ce l-aș fi vrut al *lui*. Bărbatul mi-a dat drumul, dar n-am apucat să fac un pas că m-a prins din nou de rochie. Mă zbăteam, încercând să-i scap, când pânza